

“Stå ditt kast” men bara för vissa: USA:s dubbla måttstockar för självförsvar och den palestinska kampen

Om någon bryter sig in i ditt hem, har du rätt att försvara dig?

I USA är svaret otvetydigt: **ja**. I dussintals stater tillåter lagar som “Stand Your Ground” individer att använda dödligt våld för att skydda sin egendom och sitt liv – även i offentliga miljöer och även när reträtt är ett alternativ. Men när palestinier, vars mark har varit ockuperad och vars hem har rivits i över sju decennier, försöker göra motstånd mot detta pågående våld, nekas de inte bara samma moraliska hänsyn – de stämplas som **terrorister**. Denna motsägelse ligger i hjärtat av en av de mest uppenbara hycklerierna i modern internationell politik.

Historisk kontext: Konflikten koloniala rötter

Orättvisan började inte 1967, 2000 eller 2023. I slutet av 1800-talet, mitt under framväxten av europeisk nationalism och antisemitism, uppstod **den sionistiska rörelsen** med målet att skapa ett judiskt hemland. År 1897 deklarerade **den första sionistiska kongressen** formellt sin avsikt att etablera detta hemland i **Palestina**, som då var en del av det osmanska riket. På den tiden var Palestina huvudsakligen bebott av en arabisk befolkning, och hebreiska användes primärt som ett **liturgiskt språk**, inte ett talat språk. Den judiska närvaron var minimal, begränsad till små jordbrukssamhällen och spridda grupper.

Allt förändrades med fascismens framväxt i Europa. På 1930- och 1940-talen, när judar flydde från nazistiska förföljelser, immigrerade tiotusentals till **Brittiska mandatet Palestina**, vilket skapade en dramatisk demografisk förändring. Spänningarna exploderade. Judiska paramilitära grupper som **Irgun** och **Lehi** (Sternligan) utförde handlingar som idag skulle klassas som **terrorism**: bombdåd på arabiska marknader, mord på brittiska tjänstemän och attacker som bombningen av **King David Hotel** 1946, som dödade 91 personer. De mördade också **Lord Moyne**, den brittiska ministern i Kairo, och sprängde **den brittiska ambassaden i Rom**.

Dessa våldskampanjer gjorde det brittiska styret ohållbart. År 1947 överlämnade Storbritannien mandatet till det **nybildade Förenta Nationerna**, som föreslog en delningsplan. Trots att den judiska befolkningen endast utgjorde **30 % av befolkningen** och ägde **bara 7 % av marken**, tilldelades de **56 % av Palestina**. Sionistiska miliser, missnöjda med detta, inledde en våldsam kampanj för att fördriva så många palestinier som möjligt. Resultatet blev **Nakba** – eller “katastrofen” – under vilken **mer än 750 000 palestinier fördrevs** och **över 500 byar förstördes** för att skapa den nya staten Israel.

Internationell rätt och rätten att motstå ockupation

Enligt internationell rätt betraktas Israels närvaro på **Västbanken**, i **Östra Jerusalem** och tidigare i **Gaza** som en **militär ockupation** – en juridisk status med specifika skyldigheter. **Fjärde Genèvekonventionen** och **Haagkonventionen** förbjuder uttryckligen:

- **Permanent förvärv av ockuperad mark**,
- **Överföring av ockupantens befolkning** till det ockuperade territoriet (dvs. bosättningar),
- Och **utnyttjande av naturresurser** till förmån för ockupanten.

Internationella domstolen (ICJ) bekräftade detta 2004 och konstaterade att den israeliska muren och bosättningarna var olagliga och att Israel bröt mot internationella skyldigheter. Den **ockuperande makten** är skyldig att skydda **den civila befolkningen**, inte att utsätta den för militärlagar, rivning av hem, utgångsförbud och rörelsebegränsningar i apartheidstil.

Dessutom erkänner internationell rätt rätten för folk under **kolonial dominans och utländsk ockupation att göra motstånd**, inklusive genom väpnad kamp. **FN:s generalför-samlings resolutioner 3246 (1974)** och **37/43 (1982)** bekräftar:

”Legitimiteten i folkens kamp för oberoende, territoriell integritet och befrielse från kolonial och utländsk dominans med alla tillgängliga medel, inklusive väpnad kamp.”

Detta är inte ett frikort för våld – motståndet måste fortfarande följa internationell humanitär rätt – men det bekräftar att **rätten att motstå ockupation är laglig**. Ändå kallas palestinierna som utövar denna rätt nästan alltid **terrorister**, medan den ockuperande makten får militärt stöd och diplomatiskt skydd.

Den pågående Nakba: Etnisk rensning med andra medel

Även om Nakba ofta minns som en engångshändelse 1948, är det i verkligheten en **pågående process**. Idag är över **7 miljoner palestinier** fortfarande **flyktingar eller internt fördrivna**, nekade sin internationellt erkända **rätt att återvända**, bekräftad i **FN:s resolution 194**. Israel fortsätter att upprätthålla detta nekande, även när man beviljar automatiskt medborgarskap till judar från hela världen enligt sin **återvändandelag** – oavsett om de eller deras förfäder någonsin bott i Palestina.

På den **ockuperade Västbanken** är fördrivningsprocessen aktiv och intensifieras. Beväpnade israeliska bosättare genomför rutinmässigt **pogromliknande attacker** på palestinska byar, förstör grödor, blockerar vägar, bränner hem och attackerar familjer – ofta under skydd eller likgiltighet från den israeliska militären. Dessa attacker är inte isolerade eller oberoende handlingar; de är en del av en bredare statsunderstödd strategi för **gradvis etnisk rensning** som syftar till att radera den palestinska närvaron från marken.

År **2024** utfärdade **Internationella domstolen** ett historiskt yttrande som förklarade att:

- Alla **israeliska bosättningar på Västbanken är olagliga**,
- Israel måste **utrymma och demontera** dem,
- Och måste **kompensera palestinier** för förstörd egendom och stulen mark.

Israel har **ignorerat denna dom** och istället accelererat bosättningsbyggandet. USA – trots sitt påstådda engagemang för internationell rätt – har fortsatt att erbjuda **ovillkorligt militärt och politiskt stöd**, vilket skyddar Israel från meningsfulla konsekvenser.

USA:s dubbla måttstockar för självförsvar

Ingenstans är detta hyckleri mer uppenbart än när man jämför USA:s inrikespolitik med dess utrikespolitik.

Över hela USA tillåter **Stand Your Ground-lagar** medborgare att använda dödligt våld för att försvara sig själva eller sin egendom. I många stater finns det **ingen skyldighet att retirera**, och domstolar favoriserar ofta självförsvarsnarrativet även i tveksamma fall. Amerikansk kultur hyllar detta princip som grundläggande för frihet – rätten att försvara sitt hem, sin familj och sin mark från inkräktare.

Men när palestinier försöker göra just detta – när de **står sitt kast** mot beväpnade bosättare, ockupationsstyrkor, rivning av hem och stöld av mark – försvaras de inte. De **demoniseras**. De kallas terrorister, blir måltavlor för drönare, sanktioneras, fängslas utan rättgång och dödas.

Vad säger detta om amerikanska värderingar när:

- En husägare i Texas hyllas för att ha dödat en obehäpnad inkräktare,
- Men en palestinsk bonde som försöker skydda sin olivlund från bosättare kallas militant och grips?

Detta är inte ett logiskt misslyckande; det är en funktion av **politisk opportunistik**. USA försvarar inte universellt rätten till självförsvar – de försvarar den rätten **när den är i linje med deras strategiska intressen** och nekar den när den hotar dem.

Denna selektiva moral tillåter Israel att genomföra en årtionden lång kampanj av fördrivning samtidigt som de framställer sig själva som offer – och gör palestinerna statslösa, röstlösa och kriminaliserade för sitt motstånd.

Slutsats: En spegel för amerikanska värderingar

USA kan inte fortsätta att göra anspråk på rättvisa, lag och självförsvar medan de **finansierar, beväpnar och försvarar en apartheidregim** som öppet trotsar internationell rätt och våldsamt undertrycker en ursprungsbefolkning.

Om **självförsvar** är en rättighet, måste den erkännas som en rättighet för alla människor – **inte bara för bosättare i Florida, utan för herdar i Hebron**; inte bara för förortshemägare, utan för flyktingar som lever under belägring i Gaza.

Tills USA anpassar sin utrikespolitik till de principer de påstår sig upprätthålla inrikes, kommer de att förbli medskyldiga till den orättvisa de säger sig avsky.

Nakba fortsätter. Och så gör kampen för att stå sitt kast.